

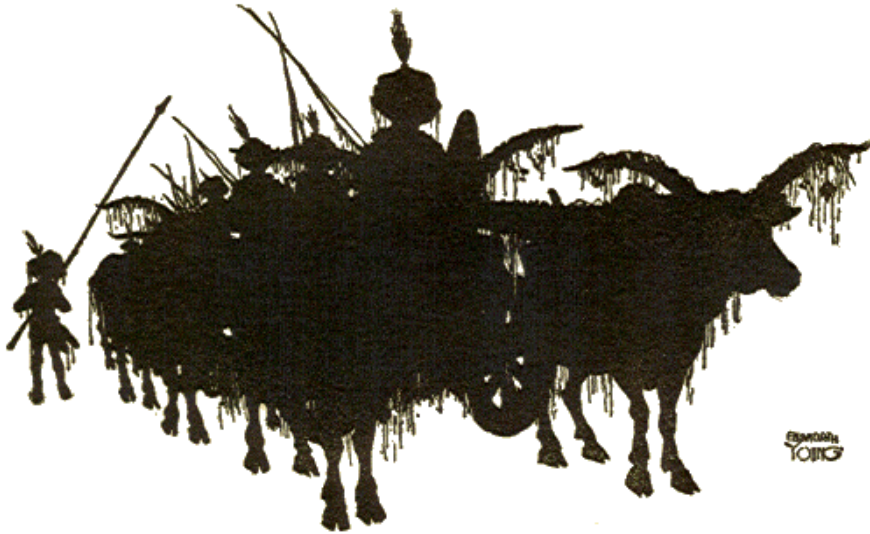
הסוחר החכם והסוחר הטיפש

סוחר אחד חכם בא לעיר בארץ רחוקה וקנה סחורה, אותה רצה למכור תוך נסיעה בכל הארץ. באותו הזמן הזדמן שם גם סוחר צעיר וטיפש. גם הוא קנה סחורה בעיר זו והתכוון למכור אותה בכל הארץ. שניהם התכוונו לצאת לדרך באותו הזמן. חשב החכם: "אנו לא יכולים לצאת ביחד. לא נוכל למצוא מספיק מזון לבהמות שלנו ומים לשתות. אחד מאתנו צריך לצאת ראשון." הוא הלך אל הסוחר השני ושאל: "תצא לפני, או אחרי?"

חשב השני: "עדיף שאצא ראשון. כך אמצא יותר מזון ומים. אסע בדרך שעוד לא נרמסה. השוורים שלי יואכלו עשב טרי וישתו מים נקיים יותר." לכן אמר: "ידידי, אצא ראשון."

זה מצא חן מאוד בעיניו של החכם. הוא אמר לעצמו: "אלה שילכו לפני יפלו את הדרך. השוורים שלו יאכלו את כל העשב הישן ולא לה שלי ישארו הנווטים הצעירים. הם יצטרכו לחפור בארות ולמצוא מים, שמהם אנו נוכל לשתות מאוחר יותר. חוץ מזה אני לא צריך לדאוג למחירים, כי אוכל למכור את סחורתי על פי המחירים שקבע זה שלפני." ואמר לצעיר: "טוב, לך אתה ראשון." הצעיר הטיפש יצא לדרך. בקרוב עזב את העיר ומצא את עצמו בשטח פתוח. תוך זמן מה הוא הגיע למדבר,

שצריך היה לעבור כדי להגיע לכפרים. הוא מילא כדים גדולים במים, העמיס אותם על קרון ויצא למדבר. בחולות המדבר חי לו שד מרושע. הוא ראה את שיירת הסוחר הטיפש וחשב: "אם אצליח לרוקן את כדי המים שלו אוכל בקלות להתגבר ולהשתלט עליו." אזי הוא לבש צורה של אדם מכובד ועלה לכרכרה מהודרת רתומה לשני שוורים לבנים כשלג. הוא קרא גם לשדים אחרים, הלביש אותם כמו בני אדם, נתן להם קשתות וחצים, חרבות ומגינים. על גלגלי הכרכרה שם בוע

רטוב, על השוורים תלה שושני מים ועשב רטוב ואת שערות של מלוויי הרטיב היטב. מים זלגו מפניהם כאילו בדיוק עברו נהר. הוא ישב בכרכרה וכך יצא לקראת הסוחר.

שלאיש האציל ולכרכרתו אין כל צל וכך ידע שזה שד ולא אדם.

הוא אמר: "אנו לא שופכים מים שלנו עד שלא נגיע למקום בו נוכל למצוא מים אחרים."
השד הסתלק, אבל העובדים של הסוחר אמרו: "אדוני, הרי מכל האנשים שפגשנו טפטפו מים, הם אמרו לנו כי יער גדול ולח נמצא לפנינו. הבה נשפוך את המים וכך נוכל להמשיך בדרך ביתר קלות."

אמר להם הסוחר: "אתם חיים בסביבה זו כבר זמן רב. האם שמעתם על אגם או בריכה במדבר זה?"
"לא, לא שמענו על אגם ולא על בריכה" ענו.
"מי מכם הרגיש אולי ברוח לחה נושפת?"

כשהשיירה של הסוחר הגיעה אליהם פנו לה דרך ועצרו והשד שאל בנימוס: "לאן דרכך?"
הסוחר ענה: "באנו מהעיר הגדולה ואנו הולכים לכפרים שמעבר המדבר. אתם כולכם רטובים ושושני מים על הבהמות. האם עברתם דרך נהר?"
ענה השד: "שם, הפס הרחוק הכהה הוא יער ובו אגמים מלאים שושני מים. גשם יורד כאן לעתים קרובות. ומה יש לכם כאן בקרונות האלה?"
"סחורה למכירה" ענה הסוחר.
"ובקרון הגדול האחרון?"
"מים לדרך" ענה.

אמר השד: "טוב שהצטיידת במים לדרך אבל אין בכך צורך כאן. תוכלו לרוקן את הכדים וכך לנסוע ביתר קלות."
ואחר כך הוסיף: "אבל עלינו לזוז. סעו קדימה!" והוא חזר לביתו עם כל יתר השדים לראות מה יקרה בלילה.
הסוחר הטיפש עשה כפי שיעץ לו השד ורוקן את כל הכדים, בלי להשאיר אפילו טיפה. אך כשהתקדמו בנסיעה לא מצאו כל יער ולא אגמים. הסתבר שהפס הכהה הם רק עננים. לאנשים לא היו מים לשתיה, לא יכלו לבשל להם אורז לאכול וכולם הלכו לישון צמאים ורעבים. כך גם השוורים נשכבו צמאים וללא כוח להמשיך בדרך.
בלילה באו השדים ובקלות לקחו את כל האנשים ושוורים. אך את הקרונות העמוסים בסחורה השאירו, כי לא היה להם כל צורך בהם.
כעבור חודש עבר באותו המקום גם הסוחר החכם. גם אותו פגש השד כשהגיעו למדבר. אך האיש החכם ראה

"לא אדוני" ענו.
"ראה מי מכם ענן גשם?"
"לא, אף לא אחד" אמרו.
"האנשים שפגשנו לא היו אלא שדים" אמר הסוחר.
"הם רצו שנשפוך את המים שלנו כדי שנהיה חלשים
ושיוכלו להשתלט עלינו. אל תשפכו ולא טיפת מים אחת."
וכך הם המשיכו בדרכם, ובקרוב הגיעו למקום בו עמדו
הקרונות עם סחורה של הסוחר הטיפש.

אז החכם העמיד את כל הקרונות שלו במעגל, במרכז
שם את השוורים וחלק מאנשיו, ובעצמו עם עוד כמה
אנשים עמד בשמירה, עם הנשק ביד.
אך השדים שראו זאת לא הטרידו אותם. למחרת
הסוחר החכם לקח את סחורתו ואת הטוב ביותר מקרונות
של חברו הטיפש.
במהרה מכר את הסחורה וברווח גדול חזר לעירו.